

та на кражбѣ-тѣ е толкова голѣма, 'чтого никой (освѣнь ако да е голѣмъ злодѣй), нѣма охотѣ да открадне нѣчто отъ другого: зачтото уловенъ крадецъ ся наказва отъ правителство-то съ затворъ, или съ смърть. Кога на кражбѣ-тѣ му съществува само подозрѣнія, а не вѣрны доказателства, тогава го ненавидятъ и мразятъ чловѣци-ти. Никой го не ще въ кѣщи си, или въ градинѣ-тѣ си, или на нивѣ-тѣ си. Който не може да го запре, да му не дойде, той заключа и крые всичко, что има, изгядва го всякога, праща чловѣци по него да гядатъ да не открадне нѣчто. Ако иска нѣчто на заемъ, никой го не вѣрва да му даде, колко и да ся обѣщава, че ще го върне. Ако му ся случи нѣкое несчястие, никой го не жали; ако е сиромяхъ, никой не смѣ да го прибере у дома си, и отъ това такъвъ чловѣкъ става лошъ, сиромяхъ и несчястенъ.

И отъ той порокъ трѣбва, дѣца, да ся пазите испрѣво. Никой не става изведнѣжъ голѣмъ влѣхва. Пѣмного-то такыви влѣхвы захващатъ испрѣво отъ малкы измамы; послѣ поченватъ да скриватъ нѣкаквы малкы вещи, и като навыкнѣтъ и на това, най-послѣ бывать съвършены влѣхвы, прѣво въ малкы вещи, а послѣ въ пѣголѣмы.

Помните ли исторіѣ-тѣ на оный крадецъ, който кога щяхъ да го обѣсятъ, отхапа на майкѣ си ухото? Не е много время отъ какъ ви ѣ приказахъ. Кой ѣ помни?